

Als knap, rijk en beroemd zijn
niet garant staat voor geluk, wat dan wel?

ROMAN

Jane Fallon

Jane Fallon

**TUSSEN
TWEE ZUSSEN**

De Fontein

I

Erfelijkheidsleer is een rare wetenschap. Onnauwkeurig. Een zootje willekeurige combinaties die een uniek geheel vormen. Een loterij dus. Je kunt de schattige wipneus van je moeder erven, maar het feit dat die zo groot is dat hij je halve gezicht in beslag neemt heb je dan weer te danken aan je grootvader aan vaders zijde. Of je hebt van de ene kant de lange benen, maar dankzij de andere kant zien ze eruit als boomstammen. Of, en dat is wel heel wreed, de ene zus erft alle schoonheid zodat er voor de andere alleen nog de afdankertjes overblijven die niet aan de strenge criteria voldeden. Het is net of er maar een beperkte voorraad mooie lichaamsdelen is. Tenminste, zo leek het Abi altijd. Hoewel je zou kunnen zeggen dat haar beeld wat verwrongen is.

Het is een onderwerp dat haar na aan het hart ligt. Een onderwerp dat haar zo nu en dan helemaal in beslag neemt. Hoe oneerlijk het is. Dat je uiterlijke kenmerken erft die je hele leven bepalen. Of, om precies te zien, hoe iemand met wie je een groot deel van je DNA gemeen hebt de wereld zo anders ervaart en dat alleen dankzij een paar kleine verschillletjes in de keten.

Ze weet ook dat zussen alleen al door hun plek op de ladder het universum altijd anders beschouwen. De oudste – die gewend was aan de aanbidding van hun ouders zolang ze nog enig kind was – vindt dat ze overal recht op heeft en is heerszuchtig, overtuigd dat alle planeten om haar draaien. De jongere zus is voorbestemd om op te groeien in haar schaduw, wil dolgraag lief gevonden worden, is zich bewust dat haar komst de idylle van de verwende eerstgeborene heeft verstoord. Het woord 'sorry' ligt deze voetveeg dan ook in de mond bestorven.

In een groot gezin kun je onder de eindeloze vergelijkingen uit komen, of je kunt ze in elk geval manipuleren om je beter te voelen.

Als je je vergelijkt met de ene broer of zus en je steekt er ongunstig bij af, kies je gewoon een andere. Er zit er altijd wel eentje tussen aan wie je je superieur kunt voelen. Als je maar met z'n tweeën bent, is er geen ontsnappen aan. Al je karaktertrekken, vaardigheden en kwaliteiten worden tegen het licht gehouden en direct vergeleken. En droevig genoeg hebben sommige mensen nu eenmaal betere kaarten gekregen. Sommige mensen hebben altijd mazzel.

Dit overdenkt ze – voor de miljoenste keer, althans, zo voelt het – terwijl ze op de stoep staat voor het paleisje van haar zus in Primrose Hill, en omhoogstaart naar dat schitterende brok architectuur. Haar koffers staan aan haar voeten, en ze vraagt zich af waarom niemand opendoet. Dat van die koffers is trouwens overdreven; ze is al in geen jaren echt op vakantie geweest – dus waar zou ze een koffer voor nodig hebben? Wat ze bij zich heeft is een grote nylon rugzak, een flinke plastic draagtas van Debenhams die ze op de valreep volgepropt heeft met losse spulletjes, en een kleinere tas van Nicolas met daarin een fles goedkope champagne als bedankje. Hoe langer ze hier blijft staan, hoe minder de huizen in deze chique buurt waard worden, daar twijfelt ze niet aan.

Sterker nog, de afgelopen maand, sinds het bericht in haar e-mailbox knipperde om haar eraan te herinneren dat ze überhaupt nog een zusje had, dacht Abi bijna nergens anders meer aan. Het was niet het feit dat Caroline haar een berichtje stuurde waardoor ze zo door het dollen was. Of nou ja, voor een deel wel: Caroline neemt bijna nooit contact op, los van verjaardagen en kerst, en dan ook alleen nog maar op een heel formele en ongeïnteresseerde manier. Ze doet het omdat het moet. De echte verrassing was de inhoud van de e-mail. Het feit dat het een uitnodiging voor een logeerpartij was. En niet zomaar voor een nacht, maar voor twee maanden zomervakantie. Abi kan zich de laatste keer niet meer herinneren dat Caroline en zij acht nachten achter elkaar in hetzelfde huis sliepen, laat staan acht weken. Of zeven. Of zelfs maar zes. Drie, misschien, maar dat is al flink wat jaartjes geleden. Een stressvolle kerst in hun ouderlijk huis waarschijnlijk.

Abi moest de mail vier keer lezen om zeker te zijn dat het er echt stond:

HET IS AL ZO LANG GELEDEN DAT WE ECHT SAMEN ZIJN GEWEEST. HET SPIJLT ME ONTZETTEND DAT WE ZO UIT ELKAAR ZIJN GEGROEID EN IK MIS JOU IN MIJN LEVEN. DUS KOM OP! JE WEET NOOIT, MISSCHIEN WORDT HET WEL HEEL GEZELLIG!

Ze stoorde Phoebe die in een televisieprogramma verdiept was om te controleren dat ze niet gek was geworden.

‘Wat lees jij hierin?’

Phoebe las de mail snel, over Abi’s computer gebogen, en hield daarbij haar te lange, donkerbruine pony uit haar ogen.

‘Wow,’ zei ze, ‘ga je het doen?’

‘Ik weet niet. Wat vind jij?’

‘Ze heeft gelijk – misschien is het wel heel gezellig. Ik ben er per slot van rekening niet bij,’ zei Phoebe aarzelend, en Abi voelde zich meteen schuldig, omdat zij de enige familie was die Phoebe kende.

‘Waarom denk je dat ze me uitnodigt?’ vroeg Abi. Haar dochter, net achttien, had meestal overal een mening over.

Phoebe haalde haar schouders op. ‘Ze is je zus.’

Phoebe zou dolgraag een zusje willen hebben, dus wat haar betrof was het simpel: als je een zusje hebt, is het logisch dat ze tijd met je wil doorbrengen – zo werkt het. Ze is nog jong – ze komt er vanzelf achter hoe het echt zit.

Abi scande de e-mail nog eens. ‘Dat zal wel, ja. Ik hoef dan geen appartement te huren, dat scheelt. En als jij er toch niet bent...’

Abi, zich pijnlijk bewust dat haar enig kind het huis zou verlaten, had hun kleine cottage onlangs verkocht. Het lag op twee straten van de zee, en Phoebe was er opgegroeid. Ze gaat kleiner wonen, in een appartementje zo groot als een schoendoos, met uitzicht over de stad vanaf een piepklein balkonnetje en een minuscule logeerkamer vanwaar ze nog net een reepje zee kan zien. Daar slaapt Phoebe als ze op bezoek komt. Ze heeft het alleen wat timing betrof niet goed geregeld, en moet hun huisje ontruimen terwijl ze nog in geen weken in het nieuwe appartement terecht kan. Ze was van plan om in de tussentijd iets te huren, ook al kan ze zich dat niet echt veroorloven, en nadat ze dit had opgemerkt in een routinematige koetjes-en-kalfjesmail aan Caroline, zo eentje die ze regelmatig verstuurde maar waar ze bijna nooit antwoord op kreeg, kwam deze uitnodiging. Nu kon ze

al haar bezittingen voor een fractie van de kosten in de opslag doen, en zou ze de zomer in Londen doorbrengen met haar enige zus. Het was een angstaanjagende gedachte, maar het bood een oplossing. En belangrijker nog – veel belangrijker, als ze eerlijk is – bood het de kans om de banden met haar zus aan te halen. Voor het eerst sinds – enfin, voor zo lang Abi zich kan herinneren, leek Caroline haar de hand te reiken, en als dat zo was, ziet ze niet hoe ze die kans kan laten lopen.

‘Misschien.’

‘Wat heb je te verliezen?’

‘Ik denk dat het goed is om eens wat tijd door te brengen met Caroline. Ik zie haar nooit meer.’

‘Je bedoelt Cleo,’ zei Phoebe. ‘Als ik jou was, zou ik haar zeker geen Caroline noemen.’

‘Ja,’ zei Abi vlug. ‘Natuurlijk. Ik bedoel Cleo.’

Caroline is Cleo. Of, om precies te zijn, Caroline werd Cleo op de dag in 1985 dat een scout van West End Model Management haar in Covent Garden zag lopen en haar vertelde dat er een gouden toekomst voor haar in het verschiet lag. Ze was toen met Abigail aan het shoppen, nadat ze de trein van kwart over tien naar Charing Cross hadden gepakt. Caroline op haar zestiende: lang en slank, een fantastische combinatie tussen het magere van hun vader, die alles kon eten en nooit aankwam, en het verfijnde, katachtige gezichtje van hun moeder. Abigail op haar dertiende: klein, rond en zacht met dank aan de genen van moeders zijde, terwijl hun vaders kant de stompe, non-nonsense-, doe-maar-normaal-dan-doe-je-al-gek-genoeg gelaatstrekken had gedoneerd. Het is nu eenmaal niet eerlijk verdeeld in het leven.

In werkelijkheid was Abigail veel mooier dan zij zelf inzag. Haar ogen, groot en hazelnootbruin, gaven haar gezicht een zachtheid die de aandacht afleidde van haar neus, die net iets te prominent was. Ze zou later naar die neus toe groeien, maar daar had ze op dat moment bitter weinig aan. De structuur van haar haar maakte veel goed wat het gebrek aan kleur betrof – muizig bruin waar niemand op viel. Het was namelijk dik en glanzend, en lang genoeg om je achter te verschuilen. Haar rondingen, rampzalig voor een kind van dertien dat graag korte hemdjes en kuitbroeken wilde dragen, zouden later in haar leven de gemiddelde man meer aanspreken dan Caroline's knokige lijf, ook al zou die gemiddelde man dat nooit en plein public toegeven. In een ander gezin zou ze die complimenten misschien nog gekregen hebben, maar nu ze gedwongen was bijna haar hele leven naast Caroline te staan, kreeg ze nooit veel aandacht.

Ze hadden het leuk. De zomervakantie was net begonnen en het was warm en zonnig en de wereld was nog vol mogelijkheden. De volwassenen

Abi keek soms – nee, vaak – terug op deze dag, de dag die alles veranderde, en dacht dan dat ze zich daarna nooit meer zo had gevoeld. Die laatste ochtend was ze zich helemaal niet zo bewust van de verschillende kaarten die het leven Caroline en haar had toebedeeld. De laatste minuut dat ze oprecht geloofde dat het niet alleen maar om uiterlijk draaide. Dat had ze daarna nog vaak geroepen, maar tegen beter weten in.

De vrouw, lang, mager, bleek en met zwart haar, net een zombie, had hen een poosje gevolgd. Toen ze hen eindelijk aansprak buiten French Connection, schrokken beide meisjes van haar. Ze slaakten een gillette en begonnen meteen te giechelen. De vrouw stelde zich voor en stak een kaartje uit met haar klauwachtige hand. Vampyra, Morticia, zoiets – Abi kon het zich nooit precies herinneren. Het was alsof de schok van wat er daarna gebeurde alle details had uitgewist. Toen vroeg ze hun, terwijl ze om zich heen keek, of hun moeder in de buurt was. Abigail was altijd de verstandigste van de twee, en probeerde Caroline door met haar hoofd te schudden duidelijk te maken dat ze niet te veel moest loslaten, maar het was al te laat.

‘Nee,’ zei Caroline meteen. ‘Die is thuis. In Ashford. Dat ligt in Kent,’ voegde ze eraan toe, alsof dat ertoe deed.

De vrouw wees op het kaartje dat nu slap in Abigails hand hing. ‘Ik ben van een bedrijf dat West End Model Management heet. Hebben jullie daar weleens van gehoord?’

Caroline en Abigail keken haar niet-begrijpend aan. Ze schudden hun hoofd.

‘Wij zijn een modellenbureau. We zorgen ervoor dat onze modellen aan het werk komen. Snappen jullie dat?’

Abigail keek naar Caroline. Het leek alsof er een lichtje aangegaan was in de ogen van haar zus. Ze begon letterlijk te stralen. Kennelijk had ze geraden waar dit naartoe ging. Uiteindelijk bekeek Abigail het kaartje, las wat er stond, maar begreep er nog steeds niets van.

‘We zijn altijd op zoek naar meisjes met mogelijkheden. Hoe oud ben jij?’

Caroline vertelde hoe oud ze was en de vrouw glimlachte alsof zestien een uitstekende leeftijd was. Abigail trok aan Caroline’s mouw.

‘Kom nou. We moeten gaan...’ Caroline verroerde zich niet.

‘Misschien kun je je moeder vragen of ze mij wil bellen,’ zei Vampyra. ‘Dan kunnen we een afspraak maken voor een testshoot. We

kunnen niets beloven, natuurlijk, want we moeten eerst eens kijken hoe fotogeniek je bent.'

'Oké,' antwoordde Caroline, en ze ging nog rechter staan om zich in haar volledige lengte te tonen – ze was toen al een meter tachtig, met dank aan de moeder van haar moeder. 'Dank u wel.'

Vampyra toonde haar zombieglimlach, wuifde wat met haar hand en verdween in de menigte. Pas toen ze weg was realiseerde Abigail zich dat de vrouw niet één keer haar kant op had gekeken. Het was alsof ze een ingebouwde firewall had waar mensen die korter waren dan een meter tachtig of geen perfecte jukbeenderen hadden niet doorheen kwamen. Zulke mensen waren ruis voor haar. De kleine, mollige, mooie Abigail verscheen gewoon niet op haar radar.

'Wat een eng mens. Waar sloeg dat op?' zei Abigail. Ze trok een gezicht en hoopte dat Caroline moest lachen. Dat ze het eens zouden zijn dat dit een goeie grap was en het vervolgens zouden vergeten. Ze voelde nattigheid, al kon ze niet precies verklaren waarom. Caroline, die meestal heel wat af kletste, negeerde haar, en staarde in de verte alsof haar hele toekomst zich daar voor haar ontvouwde.

'Ik zou dat maar weggooien,' zei Abigail, licht wanhopig, terwijl ze naar het kaartje greep dat Caroline haar uit handen had gegrist en dat nu aan haar vingers vastgegroeid leek, zo stevig hield ze het vast.

'Mama is vast woedend als ze hoort dat we met vreemden hebben gepraat.'

'Ik word model,' zei Caroline, en er kroop een glimlach over haar gezicht. 'Ik word model.'

'Doe niet zo stom,' was het enige wat Abigail kon verzinnen. Er klopte hier iets niet. 'Echt niet.'

Caroline had het kaartje in de zak van haar spijkerbroek gestopt, en keek naar haar spiegelbeeld in de etalageruit op een manier die Abigail nog nooit bij haar had gezien, en Abigail wist dat ze haar kwijt was. Wat nog het meest pijn deed, en waar Abigail in de maanden daarna uren over na bleef denken, was dat Caroline voordien nooit enige interesse had getoond om model te worden. Nooit. Ze zou kapster worden en Abigail zou gaan studeren en lerares worden. Als ze afgestudeerd was, zou ze teruggaan naar Ashford, en dan zouden ze bij elkaar in de buurt gaan wonen, en hun mannen werden elkaars beste vriend en hun kinderen zouden bij Abigail naar school gaan. Ze hadden zelfs

afgesproken dat ze allebei een jongen en een meisje zouden nemen, en hoe die dan zouden heten. Ze hadden hun ideale huis al uitgezocht, op loopafstand van hun ouders, maar niet te dichtbij, en ze hadden gespeculeerd over de initialen van hun toekomstige echtgenoten. Ze waren gewone mensen en ze hadden een gewoon leven voor zichzelf uitgestippeld. Een gelukkig leven zou het worden, althans, dat dacht Abigail altijd. Ze had geen idee dat Caroline heimelijke ambities had om weg te gaan en haar – en hun plannen – achter zich te laten. Ze had geen idee dat Caroline al die jaren maar wat meepraatte zonder er iets van te menen.

Toen ze weer thuiskwamen, veel eerder dan gepland omdat Caroline geen zin meer had om te shoppen, bleek Philippa, de moeder van de meisjes, al even opgewonden. Je zou denken dat ze zelf van de straat was geplukt. Stel je een stel hysterische schoolmeisjes voor die zich verheugen op hun eerste afspraakje, alleen was het ene zeventenveertig en al negentien jaar getrouwd met de vader van het andere meisje.

‘Margaret Wilsons dochter Julie heeft ook als model gewerkt,’ zei Philippa. ‘Ik heb haar foto een keer in de *Sun* zien staan. Ik geloof dat ze verkering had met die ene jongen uit Haircut 100.’

‘Ik heb een nieuwe naam nodig,’ had Caroline uit het niets aangekondigd. ‘Ik word nooit een beroemd model met een naam als Caroline Attwood. Dat werkt niet. Ik moet opvallen. Ik bedoel, echt beroemde mensen gebruiken sowieso nooit hun achternaam.’

‘Wat is er mis met alleen Caroline?’ vroeg de vader van de meisjes, Andrew, in een poging behulpzaam te zijn. Caroline wierp hem een blik toe waar water van zou bevrozen.

‘Het is zo... gewoontjes. Zo... burgerlijk.’

Philippa keek een beetje teleurgesteld. Ongetwijfeld dacht ze aan hoe lastig het zou worden om alle burens te overtuigen dat Caroline wel degelijk een lid van de familie Attwood was, als ze ooit echt beroemd zou worden. Philippa wilde de eer opstrijken die haar toekwam, als doorgeefluik voor haar deel van de genen. De goede, uiteraard.

‘Julie Wilson is ook altijd Julie Wilson gebleven,’ zei ze hoopvol.

‘En wie heeft ooit van haar gehoord?’ zei Caroline kattig. Zoals gewoonlijk gaf Philippa onmiddellijk toe aan Caroline’s wensen.

‘Ik weet al wat,’ zei ze, en ze raakte Caroline’s lange, donkere pony aan (die precies leek op die van haar nog niet geboren kleindochter Phoebe). ‘Wat dacht je van Cleopatra? Je lijkt precies op Cleopatra met dat haar.’

‘Cleopatra,’ zei Caroline, om de klank van het woord uit te proberen. ‘Cleo. Vind ik mooi. Ja, perfect.’

‘Cleo Attwood?’ vroeg Philippa hoopvol.

‘Nee. Alleen Cleo,’ zei Caroline/Cleo.

En dus belde Philippa op maandagochtend om vijftien seconden over halftien met West End Model Management om een afspraak te maken voor een testshoot met ‘Cleo’. Philippa was zo opgewonden dat ze niet eens had gecontroleerd of het wel een bonafide modellenbureau was, en niet een of andere pedofielenclub. Het feit dat Caroline door een vrouw was benaderd in plaats van een man was goed genoeg wat Philippa betrof. Tegen die tijd was de stemming al zo koortsachtig, vond Abigail, dat het Philippa waarschijnlijk niet eens had kunnen schelen als het een morsige oude kerel in een regenjas was geweest die de meisjes aanbod om een stel puppy’s te komen aaien, zolang hij maar een heuse camera had. Tegen drie uur de volgende donderdag had West End Model Management besloten dat ze Cleo als cliënt wilden hebben, en nog geen zes weken later, toen Abigail alweer naar school ging voor haar derde jaar, was Cleo door een van de nationale kranten juichend binnengehaald als ‘het gezicht van 1985’, nadat een of andere beroemde fotograaf hen had getipt. Na die tijd zag Abigail haar zusje nauwelijks nog.

Cleo verhuisde een paar weken later naar Londen, waar ze een piepklein appartementje op Brompton Road deelde met twee andere meisjes die ze ergens op een shoot had ontmoet. Abigail bleef achter met alle jaloezie en nijd die het succes van haar zusje had losgemaakt bij hun schoolvriendinnen. Abigail deed haar best om blij voor haar te zijn, en dat lukte ook een poosje, maar het gemak waarmee Cleo haar oude leven van zich afschudde – haar zusje, haar ouders, haar vriendinnen, haar geliefde kat, George – deed Abigail wankelen. De ene minuut was Caroline haar beste vriendin, haar partner in crime, haar vertrouweling, en het volgende moment was ze zo volkomen uit het leven van haar zusje verdwenen dat Abigail soms het gevoel

had enig kind te zijn. Tenminste, dat zou ze gedacht hebben als er niet dat voortdurende refrein was van: ‘Ben jij Cleo’s zusje?’ dat haar telkens kwam kwellen als een nieuw iemand achter haar connectie met de beroemdheid kwam. Dat refrein ging uiteraard vergezeld van een monsterende blik op haar een meter zestig lange gestalte; vaste prik. Niet dat ze het ooit uit zichzelf aan iemand vertelde. Ze probeerde zo min mogelijk te melden dat ze een zus had, maar op de een of andere manier kregen mensen er altijd lucht van, waar ze ook kwam.

Niet dat Abigail niet trots op haar was. Ze was drie jaar jonger – dat was een feit. Al sinds Abigail oud genoeg was om achter haar aan te banjeren, was Caroline haar rolmodel en stralend voorbeeld geweest. Ze vond het alleen zo lastig te geloven dat het prachtige, mysterieuze wezen dat ze in de bladen zag zo anders was dan het slungelige, onzekere zusje met wie ze opgroeide, en met wie ze dezelfde genen deelde. Ze stond uren voor de spiegel om te zien of ze Cleo in haar eigen minder katachtige trekken terugzag. Soms was ze er, heel eventjes, in een uitdrukking, of een gebaar waarmee ze haar haar naar achteren sloeg, maar dat duurde nooit lang.

In het begin schreven Cleo en Abigail elkaar vaak, hoewel Abigail nooit echt iets interessants te melden had – ik ga naar school, ik heb een wrat weg laten vriezen met stikstof, George kwam thuis met een kikker uit de vijver, dat soort dingen. Cleo’s antwoorden, die in het begin al kort waren en in de loop der tijd alleen nog maar korter werden, glinsterden van de glamour van een wereld die zo ver van die van Abigail af stond dat ze zich weleens afvroeg of haar zusje het niet allemaal uit haar duim zoog. Er waren party’s met beroemde mensen, clubs, jongens – nee, mannen – er werd voorzichtig aan drugs gerefereerd. In het begin keek Abigail uit naar het bestuderen van de brieven als ze naar school liep, maar al snel herkende ze degene in die brieven niet meer. Binnen een paar weken leek Caroline volkomen verdwenen en had Cleo haar plaats ingenomen. En Abigail vond die Cleo niet zo leuk. Cleo was een opschepper, vol verhalen over de harten die ze brak en de geweldige deuren die voor haar opengingen.

Abigail reageerde hierop door nooit in te gaan op haar ontboezemingen. Als zij deed alsof die persoon niet bestond, bestond ze misschien niet echt.

Een keer, in de schoolvakantie, ging Abigail logeren in het appartement op Brompton Road, maar Cleo had het heel druk en de andere meiden waren alleen geïnteresseerd in zichzelf en in hoe rijk en beroemd hun vriendjes waren. Ze zwierf een paar dagen in haar eentje door Londen, zonder geld om iets leuks te kunnen doen. Op de derde dag vroeg ze Cleo of ze mee mocht naar een fotoshoot – Cleo had kort daarvoor een contract te pakken met Miss Selfridge en was twee dagen bezig om de nieuwe herfst/wintercollectie te fotograferen. Die zou op billboards komen te staan die alle winkels van de keten vanaf augustus zouden sieren – maar ze kreeg spijt van haar vraag. Niet alleen was de fotoshoot dodelijk saai na het eerste uurtje, maar ze had het gevoel dat ze in de weg liep, omdat ze de enige was die niet een taak van levensbelang had. Cleo, omgeven door dwepende stylisten en visagisten, zat de hele ochtend te snauwen en met haar ogen te rollen als de fotograaf wilde dat er iets aan haar outfit werd gedaan of haar kapsel nog wat hoger getoupeerd kon worden.

‘Fuck, man!’ zei ze telkens als hij om een riem riep die hij kort daarvoor had afgewezen. ‘Doe eens niet zo besluiteloos.’

Abigail, voorgeprogrammeerd om beleefd te zijn tegen volwassenen, en niet gewend om iemand in hun aanwezigheid te horen vloeken, wachtte op de explosie, maar die kwam niet. De fotograaf glimlachte alleen welwillend en riep verontschuldigend: ‘Sorry, schat!’

Toen Cleo in het bijzijn van de hele crew tegen de kapster uitviel: ‘Au! Doe in godsnaam eens een keer voorzichtig!’ moest Abigail blozen. En toen ze er ‘stomme trut’ op liet volgen, te hard gefluisterd terwijl de kapster afdroop, was het tijd om op te stappen en naar de National Gallery te vertrekken.

De laatste druppel was de avond waarop ze in bed lag nadat ze de hele avond in haar eentje had doorgebracht, omdat Cleo naar een feestje was waar Abigail absoluut niet voor uitgenodigd was, en ze door haar zusje wakker werd gemaakt met de opdracht om in de andere kamer op de bank te gaan liggen.

‘Ik heb de kamer voor mezelf nodig,’ siste Cleo. Ze rook naar drank en sigaretten, en nog iets anders – iets muskusachtigs, mannelijks.

‘Wat? Nee. Ik slaap.’

Cleo trok de dekens met een teatraal gebaar van haar af, en hield ze buiten Abigails bereik.

‘Nu.’

‘Abigail hees zich slaapdrongen uit bed.

‘Hier,’ zei Cleo, en ze gaf haar de stugge, prikkende spreij, terwijl ze zelf het dekbed hield.

‘Wat is er aan de hand?’ protesteerde Abigail toen Cleo haar naar de deur duwde. In de hall was ze zich vaag bewust van een man in een dure camel jas, met een ring die opblonk aan de derde vinger van zijn linkerhand terwijl hij zijn haar uit zijn gezicht veegde. In het halfdonker leek hij bijna even oud als hun vader.

‘Braaf, zo,’ zei hij terwijl ze langs hem liep, en Abigail huiverde. In de zitkamer ging ze op de bank liggen, trok de beddenspreij over haar hoofd, en deed haar handen voor haar oren. Om een uur of drie hoorde ze de slaapkamerdeur opengaan en de zware voetstappen van de man terwijl hij zijn spullen pakte en vertrok.

De volgende ochtend was Cleo een en al ‘Geoff dit’ en ‘Geoff dat’.

‘Je weet toch wel dat hij getrouwd is?’ had Abigail gevraagd.

Cleo lachte. ‘Nou en? Dat is zijn probleem, niet het mijne.’

‘Om nog te zwijgen van het feit dat hij oud is. En walgelijk.’

‘Hij is pas veertig. En hij is heel erg rijk,’ antwoordde Cleo. ‘Jij bent gewoon jaloers.’

Met de tijd werden zowel Cleo’s brieven als haar bezoekjes aan huis steeds schaarser. Zo nu en dan belde ze haar moeder en dan voerde ze haar smakelijke verhaaltjes over haar grandioze leventje zodat Philippa weer iets te vertellen had in de buurt, en zodat iedereen dacht dat ze dikke mik waren. In werkelijkheid moest de familie de meeste informatie over Cleo’s nieuwe leven zelf ook uit de krant vernemen.

Abigail was inmiddels uit huis, en was de hersens van de familie gaan gebruiken – ze had ze bijna allemaal geërfd – aan de universiteit van Kent in Canterbury. Ze werd Abi voor haar vriendinnen, hoewel haar ouders nooit aan dat idee konden wennen. Ze liet haar haar knippen, droeg veel zwart en rookte Franse stinksigaretten. Tegen die tijd had ze haar ambitie om lerares te worden opgegeven – ze had het nooit gevraagd, maar om de een of andere reden vermoedde ze dat Cleo ook geen plannen meer had om kapster te worden – en had ze een nieuwe droom van een glansrijke carrière in de uitgeverwereld. Maar toen werd ze ineens zwanger van Phoebe en dat was dat. Dus had

ze haar droom vervangen door visioenen van een gelukkig gezinnetje met haar kindje en het vriendje dat ze nog maar kort kende, Dave. Maar het bleek dat hij visioenen had van een leven als single, zonder kinderen, minstens nog een paar jaar, dus toen Abi hem vertelde dat ze zwanger was, wist hij niet hoe snel hij zich uit de voeten moest maken. Ze stuurde hem een foto van Phoebe toen de baby was geboren en hij stuurde haar een brief via zijn advocaat, waarin hij haar sommeerde hem met rust te laten.

Het is moeilijk om een niet-bestaande carrière nieuw leven in te blazen als je een alleenstaande moeder bent, dus uiteindelijk gaf Abi de moed op en nam ze een parttime baantje aan in de plaatselijke bibliotheek. Daar werkt ze nu nog steeds. Achttien jaar later. Ze vindt het prima, zo. De tijden zijn flexibel. Het werk is niet uitdagend maar toch redelijk aangenaam. De bibliotheek heeft zo haar vaste klanten: oude mensen, jonge nerds, daklozen. Abi en haar collega's (een ratjetoe van de meest verlegen en onopvallende leden van deze samenleving plus een handjevol parttimers die uren willen draaien en die niet echt in het werk geïnteresseerd zijn) kletsen met hen, en bieden hun soms zelfs een kopje thee aan. Abi verdient een schijntje, maar dat kan haar niet schelen. Ze redt zich. Officieel is ze uiteraard 'een teleurstelling'. Al dat onaangesproken potentieel. Er was nooit eens iets waar Philippa over kon opscheppen: een ongetrouwde, alleenstaande moeder met een slecht betaald parttimebaantje klonk blijkbaar niet even groots als een internationaal supermodel.

Nadat haar zusje met Jonty was getrouwd – een reclameman met zijn eigen bureau, zoals ze altijd maar weer aan haar familie vertelde – zag Abigail haar nog veel minder. Een keer per jaar, als ze mazzel had. En dan ook nog maar hooguit een dag of twee. Abi bleef Cleo altijd missen, tenminste – ze miste Caroline, om precies te zijn. Abi en Cleo waren nooit echt close geweest. En toch: de opwinding als er weer een brief of een e-mail kwam, of – hoogstzelden, een telefoontje – ging nooit voorbij. Er is altijd dat moment, die halve seconde, waarin ze zichzelf laat geloven dat Caroline contact met haar wil, in plaats van Cleo. Alsof ze weer zo vertrouwd kunnen worden als ze waren toen ze zestien en dertien waren. De grapjes en geheimpjes. Dat is al heel lang niet meer voorgekomen. Phoebe was nu Abigails familie. Maar Phoebe stond op het punt te vertrekken voor haar tussenjaar.

Ze is nu op wereldreis met haar twee beste vriendinnen, voor ze aan het London College of Fashion gaat studeren, en Abi zat met haar ziel onder de arm. Alleenstaande moeder, slechts een keer gebruikt. Voor wat dan ook.

Het huis is prachtig grijs gestuukt, identiek aan het huis van de burens. Door witte reliëfs die er ter versiering op zijn aangebracht, lijkt het op het poppenhuis waar alle kleine meisjes van dromen. Het staat aan de rand van een keurig, glooiend park dat, naar Abi aanneemt – te oordelen naar de enorme met gras begroeide heuvel die in het midden oprijst – Primrose Hill is. Mensen die hun hond uitlaten sjokken de steile helling op naar de top, waar mensen die staan te vliegeren gezellig kletsen met degenen die hier alleen zijn om het uitzicht te bewonderen. Het huis zelf is de absolute perfectie. Minstens vijf verdiepingen hoog en van gigantische afmetingen. Er is maar één deurbel; niemand heeft gepoogd het achttiende-eeuwse karakter te verwoesten door het pand onder te verdelen in appartementen.

Abi strijkt haar haren glad – inmiddels zijn die weer lang gegroeid, sinds haar rebelse studententijd, en blonder, met witblonde strepen erdoor – alsof haar onderbewuste weet dat ze zich moet opkalfateren om in deze omgeving te kunnen passen. Ze leunt achterover om het majestueuze pand in zich op te nemen en ineens heeft ze het niet meer. Waarom leek het haar in vredesnaam zo'n goed idee om hier te komen? Als ze nu als de donder terugrent naar station Charing Cross, is ze over een paar uur weer thuis in Deal. Het enige probleem is dat haar thuis in dozen staat in een naar schimmel ruikend, vochtig opslagshok in Dover.

Deze uitgave is gebaseerd op de eerste druk, april 2012

Oorspronkelijke titel: *The Ugly Sister*
Oorspronkelijke uitgever: Penguin Books, Londen
Copyright © 2011 by Jane Fallon
The moral right of the author has been asserted
Copyright © 2012 voor deze uitgave:
Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling: Anna Livestro
Omslagontwerp: De Weijer Design, Baarn
naar een ontwerp van Jess Hart/MJ
Omslagillustratie: © Shutterstock
Auteursfoto omslag © Julian Hayr
Opmaak binnenwerk: Het vlakke land, Rotterdam
ISBN 978 90 261 6148 3
ISBN e-book 978 90 325 1320 7
ISBN luisterboek 978 90 261 6036 3
NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.